

Другъ има желѣзо — да го прѣвърне въ злато; трети има мѣдъ — да я прѣвърне въ злато.

Ето една задача за бждещето! Такива трѣбва да бждатъ духовнитѣ хора — хората на шестата раса. Нѣкой казва: „Азъ съмъ човѣкъ на шестата раса“. — Радвамъ се, че си отъ шестата раса. Докажи това! — Какъ ще докажа? — Ти трѣбва да си рѣшилъ вече задачата за прѣвърщане на отрицателнитѣ мисли въ положителни. Щомъ хванешъ една отрицателна мисль, веднага ще трѣбва да я прѣвърнешъ въ положителна, да ѝ дадешъ другъ знаменателъ. Който се прѣпоръчва за човѣкъ на шестата раса, трѣбва да знае да прѣвърща отрицателното въ положително, неблагородното въ благородно, а не да вземе нѣ коя мома, да я обезвѣри, да изчерпи силитѣ ѝ и послѣ да я хвърли като парцалъ на пжтя. Това не е култура, нито християнство; това не е човѣщина! Човѣкътъ на шестата раса, ако е момъкъ, трѣбва да подигне момата; ако е мома, трѣбва да подигне момъка. Който обича, неговата любовъ трѣбва да внесе Божественъ елементъ въ душата на своя любимъ или любима. Който иска да бжде щастливъ, трѣбва да обича по всичкитѣ правила на Любовта. Да обичаме и да ни обичатъ, това е задачата на новата култура.

Казвате: „Да любимъ!“ Какъ? Като онази българка, която обрала вуйча си? Единъ българинъ ималъ въ джоба си хубавъ златенъ часовникъ и разни скжпоцѣнности. Като вървѣлъ по улицата, до него се приближава млада, хубава мома и му казва: „Вуйчо, отъ кога те чакаме. Толкова врѣме не сме те виждали. Хайде, да те заведе да си починешъ у дома.“ Като я видѣлъ, той се захласналъ въ нея и докато се чудилъ, коя ще е тази мома, тя успѣла да бръкне въ джоба му, извадила часовника и скжпоцѣнитѣ и избѣгала. Той се поогледалъ натукъ-натамъ, но внучката я нѣмало вече. Питамъ: какво по-лошо отъ това да вземешъ най-хубавото, най-скжпоцѣнното отъ човѣка и да го оставишъ всрѣдъ